

kíváncsiságból a szakadék szélére lépnek
és kalimpálva szárnyukért imádkoznának, —
maguk akarják megtanulni a méz ízét,
bokorba nyúlnak, nem sejtik benne a kígyót,
a tél próbáját, tavasz melegét,
tanulnak, azt hiszik,
pedig csak engedelmeskednek, —

mégis, minden kell nekik, ami neked kellett! —
a változás és egyhangúság,
lényeg és látszat,
a rózsaszín hús tanulsága
és a mélyben meghúzódó csontok, —

Imre, Imre, —
véletlenül barátom nevét hordozod, —
Imre, Imre, —
véletlenül száz évvel vagyok idősebb nálad, —
romboló tollad építi a vigasztalást, —
úgy látlak, ahogy egyszer kisfiam szívét
láttam dobogni a röntgen üveglapja mögött
és elszorult tőle a torkom, —
és napokon át
— szemem se kellett lehúynom érte, —
semmi mást nem láttam,
csak egy óriási szívét,

Gépkocsik és egyéb közlekedési eszközök
tartják megszállva állandóan az utakat
ahogy ütemre vert és meg nem állt.

JOBBÁGY KÁROLY:

Madách

„Göthös, tyúkmellű tekintetes úr,
szegény...

— mondták —

köhögés fojtogatja..”

és félreálltak, kalapjuk levéve
a parasztok, ha mellettük elzörgött
kopott kocsija Balassagyarmatra.

Mosolyára ki emlékszik? Bajúsza
e két varjúszárny mikor rándult széjjel?

„A sok könyv... — súgták — jobb ha térgyepelve
betelünk szépen Isten kegyelmével..”

Nyomában — ki tudta?! szinte zúgott
az emberiség sorsa. Az eperfák
beleroskadtak, hogy tartani bírják
a nehéz eget, hol Ádám háborúzott;
térden csúsztak a gazos krumpliföldön
„milliók egyért”; kerge kártyahősök
kiabáltak: „az kell” Gyarmatra börtön!”
s forradalmak felhője kergetőzött.

Éva! hördült fel néha. Éva! Éva!
S a pénzt sürgető levéltöredékek
mögött szétnyílt a selymek hasadéka
és Fráter Erzsi fehér bőre fénylett.

Mi volt itt még, ami vonz, ami tarthat?
Ha van korában úrhajó a Holdba,
ő az első, ki vérthányón, bomolva
nekiindul a kísérleti startnak.

De csak ez volt, a sárba-, porba-fulladt,
szívszakasztó, dombokkal teli Nógrád.
Papírra dől

— maga sem tudta, mit tesz —
leírt mindent, mit élünk, s újraélünk,
egy szállni vágyó nemzet vízióját.

